

163

164

D E C L A R A T I E

Subsemnatul TRAIAN PUIU, născut la 23.II.1913, în comuna Vișoara, reg. Constanța, fiul lui Ion și Eleonora Puiu, de profesie funcționar, cu ultimul domiciliu în Viena VI, Millergasse nr.15, declar următoarele în legătură cu HORIA SIMA:

L-am cunoscut la începutul anului 1939 - în cursul lunii ianuarie - în următoarele împrejurări:

După asasinarea lui CORNELIU CODREANU, la sfârșitul lunii noiembrie 1938, în care timp eu mă aflam la Cernăuți ca student și pregăteam ultimele examene la facultatea de drept, din acel oraș, voiam să mă întorc acasă, la Constanța.-

Credeam că voi putea sta și acasă ca și la Cernăuți, complet izolat, fără nici un fel de contact cu cineva din afara casei, respectiv a familiei mele.-

Trecând prin București m-am văzut însă cu EUGEN TEODORESCU, cumnatul meu și NICOLAE SEITAN, legionar din Constanța, cari locuiau clandestin în București.-

Aceștia m-au informat că acel "Comandament Legionar" constituit după arestarea lui C.CODREANU, în 1938, funcționează mai departe și pregătea împreună cu mai mulți ofițeri din cadrele active ale armatei "o lovitură de stat" cu scopul detronării lui Carol II.-

Din acel "Comandament" - făcea parte și HORIA SIMA, care avea misiunea să organizeze acea "lovitură de stat".-

NICOLAE SEITAN, care privea cu scepticism acea acțiune a ținut să mă avertizeze însă că nu toți cei din "Comandament" erau de acord cu acea acțiune, sau în orice caz, nu erau de acord să se întreprindă ceva atunci, la un interval așa de scurt după asasinarea lui CODREANU, când toate forțele executive regale erau mobilizate și atente, așteptându-se la o reacțiune din partea legionarilor numindu-mi pe CONSTANTIN PĂPĂBAGE ca fiind exponentul acestei opinii. Cum HORIA SIMA urma să-l viziteze pe N.SEITAN în curs de două-trei zile, am rămas în București împreună cu SEITAN la locuința sa din str.Popa

Tatu, ca să-l cunosc și eu pe HORIA SIMA și eventual să particip la acea acțiune în pregătire.-

HORIA SIMA aflând între timp de la EUGEN TEODORESCU că mă aflam în București, a venit chiar a doua, ori a treia zi la locuința lui N. SEITAN în str. Popa Tatu unde mă aflam și eu, în clandestinitate.-

Deși Măsa să se vadă că este foarte ocupat și grăbit, a stat aproximativ două ore în case timp mi-a făcut un expozeu întreg asupra situației din țară și din străinătate, ca să ajungă la concluzia că o reacțiune în stil mai mare din partea tuturor legionarilor se impunea cu maximum de urgență.- Încă mai rețin din acea expunere, următoarele:

a). Germania hitleristă, care ar fi "înfierat" prin presă și radio, asasinarea lui CODREANU, amenința cu proteste de tot felul și că n-ar fi exclusă chiar o intervenție armată. HORIA SIMA pretindea și susținea atunci că numai o dețronare a lui Carol II și formarea unui guvern filo-german, respectiv favorabil axei Roma-Berlin, ar putea scuti țara noastră de vre-o catastrofă. În consecință, legionarii cari au militat pentru o apropiere de Axe mai sus amintită, aveau obligația să determine, chiar prin violență acea schimbare în politica externă a României.-

Realitatea era însă alta. Adevărul adevărat era cu totul altul. S-a putut verifica chiar în primăvara aceluiaș an 1939. Este adevărat că Germania a făcut oarecare gălgăie pe tema asasinării lui CODREANU, dar nu de dragul legionarilor, ci pentru a obține de la fostul rege și guvernul său de sub președinția lui ARMAND CALINESCU, un tratat comercial foarte avantajos pentru Germania.-

b). HORIA SIMA mă asigură de asemenea că mereu mai mulți ofițeri, de toate gradele, din cadrele active ale armatei, se alăturau acțiunii de înlăturare a fostului rege Carol II, de la tronul și conducerea țării; că vor fi puse în funcțiune nu numai armele cunoscute, ca puști, puști-mitraliere, ori mitraliere și chiar tunari ci și o armă nouă: aruncătoare de flăcări, invenția unui fost locotenent DIMITRESCU cu care urma să se dea stocul la palatul regal, jandamerie, prefectura poliției și alte centre de sprijin ale dictaturii regale.-

Că a existat un locotenent DIMITRESCU, ofițer chimist, care pregătise niște petarde și plănuia un fel de aruncă-

toare de flăcări s-a putut verifica la câteva săptămâni după întâlnirea mea cu HORIA SIMA, pentru că "laboratorul" acela faimos, cu "arme noi" a sărit în aer, făcând explozie materialele explozibile cu care se pregăteau petardele. Cât despre "mulțimea de ofițeri de toate gradele" n-am mai putut afla niciodată că ar fi existat. Era o fantezie și pură invenție de a lui HORIA SIMA, pentru a mă convinge să particip la acțiunea proiectată.

c). HORIA SIMA mă asigura mai departe că acțiunea va reuși cu certitudine deoarece pe de o parte întregul sistem regalist va fi atacat prin surprindere, în care scop în afară de ofițerii și trupa pe care aceștia puteau s-o pornească împotriva palatului și celorlalte obiective inamice, iar de altă parte toți legionarii urmau să conducă această acțiune, având să fie aduși din provincie, adică elemente legionare necunoscute în capitală;

d). Tot cu acea ocazie mai spunea HORIA SIMA că sînt zvonuri mereu mai frecvente că C. CODREANU ar fi reușit totuși să scape și era în drum, sau ar fi ajuns deja în Italia ori Germania.-

Indiferent dacă se verifică ori nu acele zvonuri, spunea HORIA SIMA, noi legionarii sîntem obligați să acționăm într-un fel.-

Dacă CODREANU (căpitanul spunea H. SIMA) - a fost asasinat, sîntem datori să-l răzbunăm, iar dacă trăiește, cu știu mai bine: putem să-i raportăm că ne-am făcut datoria.-

S-a putut verifica ulterior că acele zvonuri au fost răspîndite de agenții fostului rege și ai siguranței generale, cu scopul de a împiedica pe legionari să reacționeze în vre-un fel oarecare.-

În cursul expunerii a mai spus și alte lucruri mai mirante, toate în sprijinul acțiunii, dar nu-mi mai aduc aminte de ele. Îmi amintesc însă foarte bine că acest prim contact cu HORIA SIMA m-a impresionat plăcut, respectiv în favoarea acțiunii proiectate și pentru că nici pe N. SEITAN, care era de asemenea prezent, nu l-am mai văzut stît de sceptic, erau aproape gata să-l asigur de participarea mea la luptă.-

De aceia n-am mai avut curajul - mi se părea inoportun - să-l mai întreb dacă toți cei din "Comandament" sînt de acord cu acțiunea pe care o pregătea.-

Eu mai știu deocîndă înăi un răspuns atunci că în principiu sînt de acord cu acțiunea în pregătire, totuși doresc un răgaz de gîndire și de informare, asupra tuturor problemelor de atunci, deoarece deabia veniseră în Bacurești, din izolarea mea de la Cernăuți, unde, singur, îmi formulasem alte gînduri - de rezonanare, iar nu de acțiune.-

Asigurîndu-mă că mă va mai căuta, ca să mă țină la curent cu mersele lucrurilor și evenimentelor. Înăi n-a mai venit și nu l-am mai văzut. Prin EUGEN TRODORESCU și NICOLAE ȘKITAȘ aflam înăi că pregătirile merg destul de încet în primul rînd din cauză că nu găsesc gardie pentru legionarii din provincie, cari urmasă a fi aduși în Bacurești. În al doilea rînd, merse alți legionari erau prinși și trimiși în lagărele de concentrare de atunci. Iar explozia din "laboratorul de aruncătoare de flăcări" respectiv de petarde l-a silit chiar pe H. ȘKITAȘ să renunțe la aventură și să fugă în Germania, împreună cu alți legionari printre cari și NICOLAE ȘKITAȘ, cu EUGEN TRODORESCU. Pe aceștia îi prezint oricînd ca martori în sprijinul declarației de mai sus.-

x

x x

Eu n-am mai văzut cu HORIA ȘKITAȘ și n-am mai avut nici un fel de contact cu el, ori alți legionari din anturajul său, pînă în vară anulului 1940, cînd HORIA ȘKITAȘ s-a întors împreună cu alți legionari, printre cari știu de NICOLAE PATRASCU și EUGEN TRODORESCU, cu intenția de a pregăti din nou o acțiune împotriva fostului rege și a guvernului său. A fost înăi descoperit și restat.-

De data aceasta, situația era cu totul alta. Poziția regelui era fundamental sdruncinată. Devotatul său șef de guvern A. CALIBRESCU, fusese răpus de o echipă de legionari în toamna anulului 1939 iar cederile teritoriale survenite în primăvară și vară anulului 1940 demonstrau un faliment total al politicii regale și vîdite nemulțumiri în sînul poporului, în toate straturile lui sociale.-

L-a fost ușor lui H. ȘKITAȘ să declare atunci că n-ar fi venit să se războiască cu cineva ci dispoștrivă să facă "împăcare" între coroană și mișcarea legionară, lăsîndu-se să se înțeleagă că Germania nazistă n-ar putea decît să salute

o schimbare de 180° a politicii României, atât în interior cât mai ales în politica externă.-

Fostul rege Carol II a primit oferta de "colaborare" a lui H.SIMA, cerind totuși ca legionarii să depună armele.-

În acest scop, H.SIMA, trebuia să cheme în București pe fruntași legionari din toate părțile țării și în prezența unui funcționar superior din Siguranța Generală a Statului, să le ceară să depună armele, fiecare legionar la Chestura Poliției din județele și orașele respective.-

Mind curs acestei proceduri am fost chemat și eu la București să-l vad pe H.SIMA că-mi cere nu numai mie, ci prin mine, DUMITRU PREDESCU și EUGEN FEODORESCU, tuturor legionarilor din Constanța să depună armele ce eventual aveau, asupra lor, ori ascunse și să sprijine "coroana" și guvernul țării în efortul lor de a face față greutăților prin care trecem cu toții.-

Această a doua întâlnire a mea cu H.SIMA a avut loc într-o vilă din București - Parcul Jiului ori Bonaparte. Funcționarul de siguranță generală, nu-mi era cunoscut. Am aflat ulterior că ar fi fost unul dintre directorii siguranței cu numele de NIKI ȘTEFĂNESCU.-

În-așa spus atunci și i-am asigurat că personal nu deținem nici un fel de armă, iar celorlalți legionari din Constanța le voi transmite "ordinul" lui H.SIMA. Și nimic mai mult. H.SIMA se aștepta ca să fi ținut atunci un adevărat discurs să aprob cu înasuflețire "împăcarea" și efortul comun de stăvilire a dezastrului național de atunci. Însă eu n-am mai spus nimic și după oarecare pauză și tăcere mi-am spus că numai pentru a lăsa la cunoștință și a transmite mai departe dispoziția respectivă și mai departe nimic. M-am retras și am transmis legionarilor din Constanța - pe care i-am întâlnit întâmplător - dispoziția primită și am plecat din nou pe zona de concentrare, la Herd de Bazargiu, unde fusese concentrat, ca alt. al Reg. 13 Artil. încă din vara anului 1939.-

H. SIMA a fost numit ministru, împreună cu alți doi legionari (Dr. V. NOVEȘU și RADU BUDISTEANU) în guvernul de atunci românesc ad-hoc.-

Ulterior am aflat că H.SIMA a convocat, între timp, pe aproape toți legionarii fruntași aflați atunci în București și alții de prin provincie la locuința lui RADU BUDISTEANU, pentru a fi declarați și solemn ca șef al mișcării legionare,

asumându-și răspunderea conducerii acestei organizații. EUGEN
TEODORESCU îmi spunea că n-ar fi întâmpinat prea multă opozi-
ție și cu excepția citorva rezerve, ar fi fost declarat și
solocat ca șef al mișcării legionare. Opoziția ar fi crescut
însă la scurt timp după aceea, pentru că HORIA SIMA și-a dat
demisia din guvern și a cerut și celorlalți doi legionari din
guvernul de atunci să facă la fel. Aceștia (R. BUDISTEANU și
VASILE NOVEANU) au refuzat însă și au rămas mai departe mi-
nistri. H. SIMA motivase retragerea sa din guvern ca să nu
sunese (ca legionar) cedarea Transilvaniei de Nord.-

Tot de la EUGEN TEODORESCU știu că ar fi existat
cârmecări frământări în rândurile legionarilor, dar că H. SIMA
se bucură, mai ales printre legionarii mai tineri, de multă
simpatie și ascultare, fapt care l-ar fi determinat să reia
pregătirile din 1939 de răsturnare a dictaturii regale.-

Personal, n-am mai fost însă nici chemat, nici
informat de H. SIMA, asupra intențiilor sale.-

Nici atunci, adică în faza de pregătire a acți-
unii care a avut loc în seara zilei de 3 septembrie 1940 și nici
după aceea, deși luasem parte la acțiune, în cadrul organiza-
ției din orașul Constanța.-

Am înțeles atunci că are rezerve față de mine pen-
tru că și eu am avut rezerve față de el și acțiunile lui, știu
în ianuarie 1939 când ne-am cunoscut, cât și în primăvara ori
vara lui 1940 când am fost chemat să-mi comunic "împăcarea"
cu fostul rege.-

Dar decât până la 3 septembrie 1940 avea vre-o
justificare vre-o rezervă și o înțelegem, după ce am riscat
- punându-mi în joc viața mea și a familiei mele n-am mai în-
țeles de ce mai are rezerve față de mine. Această rezervă s-a
manifestat tot timpul până trăiam în Germania, unde n-am refu-
giat și eu, după "rebeliunea" din luna ianuarie 1941. Și n-o
înțelegem.-

N-am fost chemat niciodată la vre-o ședință a
"gradelor legionare" ori vre-o ședință de lucru, ori însăși-
rit, la vre-o ședință oarecare, deși după 3 sept. 1940, am fost
de mai multe ori în București. Numirea mea ca primar al orașu-
lui Constanța, care a avut loc deabia în luna octombrie 1940,
s-a făcut în urma intervenției lui NICOLAE PATRASCU cu care
m-am văzut la sediul legionar din București (str. Gutenberg nr. 3)
cu ocazia demonstrației legionare care a avut loc la 6 oct.
1940.-

Atunci l-am revăzut pentru a treia oară pe H. SIMA, doar pentru a telefona, în prezența mea Ministrului de Interne, de atunci, general PETROVICESCU, ca să-mi facă umirea de primar la Constanța.-

Ca acea ocazie l-am întrebat dacă are vre-o rezervă față de mine și mi-a răspuns că n-ar avea nici un fel de rezervă dar am fost carecum uitat, că era și estefbarte ocupat și că ar fi fost altceva dacă m-ași fi stabilit în București, m-ar fi văzut mai des și și-ar fi adus aminte și de mine. Mi-a spus de asemenea că nu-și mai amintea la propunerea cui m-ar fi numit prefect la Vaslui și nu înțelegea de ce n-am primit. Insăfiriț regea din scurta convorbire că unele lucruri nu le înțelegeam eu, iar altele nu le înțelegea el. Deabia mai târziu în Germania, am înțeles, cel puțin în ceea ce mă privea că H. SIMA stă cu plăcere de vorbă și nu uită pe nici unul dintre cei ce-i arată un devotament vădit și ascultare, fără șovăire și are rezerve și chiar ocolește întâlniri, ori conversații cu aceia cari "indrăsnesc" să mai aibe și cite o rezervă, ori opinie proprie. În această ordine de idei mi amintesc că V. IASIN-SCHI îl acuză pe H. SIMA că a îndepărtat din organizație pe toți "intelectualii" mișcării.-

Că H. SIMA n-a avut nici o concepție de guvernare, s-a văzut cu prisosință cu prilejul celor 4-5 luni de guvernare legionară. Toată opera de guvernare s-a redus la organizarea de serbări și manifestații legionare, conferințe și discursuri cu caracter propagandistic. Iar dacă în această privință s-ar putea invoca haosul în care se afla țara cuzeci și sute de mii de refugiați ori evacuați din teritoriile cedate, ori faptul că gen. ANTONESCU era mereu mai dificil în colaborarea sa cu mișcarea legionară, nu știu ce motive ar putea invoca ca să justifice, ori măcar să explice haosul din sînul organizației legionare, unde fiecare legionar, cu sau fără calitate (funcțiune) făcea literalmente orice-i trecea prin minte.-

A formulat un fel de Consiliu Superior Legionar, pe care l-a botezat "Forul Legionar" dar nu știu să fi avut loc vre-o ședință de lucru cu acest "For". Nu știu care erau atribuțiile aceluia "For", după cum nu știu nici care a fost rostul "poliției legionare", al "Gărzilor Incasarmate", ori al "spărgitorilor de fronturi".-

Abuzurile de tot felul și toate gradele ca și domnia bunului plac caracterizează acea perioadă "Inițiativele" le-

gionare dintre care unele foarte grave, ca aceea care a dus la asasinarea lui H. IORGA și V. MADGEARU, se țineau lanț, iar H. SIMA "plutea" și ploua majestos deasupra tuturor.....

A avut și are însă mereu cutanzența să afirme că el a "salvat" și reorganizat mișcarea, că el ar fi "scăpat" țara de strategia fostului rege și nu mai știu cîte alte bravuri.-

Ori, în realitate este cu totul alta.-

Din nefericire - pentru H. SIMA - cu cît trece mai mult timp de la "faimoasele" lui acțiuni cu atît iese mai în relief și deci mai evident falimentul total și ireparabil al conducerii lui H. SIMA și prin el organizației legionare în totalitatea ei. H. SIMA nu poate invoca absolut nici o acțiune care să fi dat roade, care să fi dat rezultate pozitive, fie pentru țară, fie - măcar numai - pentru organizația legionară în fruntea căreia s-a vrut mergea cu multă perseverență.-

X

X X

Ori, dacă acesta este tristul adevăr în legătură cu H. SIMA și acțiunile întreprinse de el în țară, între anii 1938- și 1941, perioada mult mai lungi de refugiu în Germania, ori altă țară din Occident, nu repară cu nimic falimentul din trecut, ci dimpotrivă îl agravează.-

Iar dacă pentru cele întimplate în țară, în perioada amintită mai sus se poate invoca un motiv, ori altul, nu mai poate invoca nici un motiv, în afară de propria lui incapacitate, care să justifice falimentul total și definitiv în care a ajuns atît el cît și organizația pe care a condus-o.-

Intr-adevăr, H. SIMA pretindea mereu în cursul diferitelor conversații cu mine ori alți legionari, că "rebeliunea" din ianuarie 1941, care n-a fost nimic altceva decît o consecință fatală a incapacității lui H. SIMA de a conduce o organizație și deci cu atît mai puțin o țară, că numai gen. AFONIEȘCU, cu entuzajul său ar fi fost vinovat de haosul din țară cît și de acea numită rebeliune.-

Ori adevărul este că tot H. SIMA a fost cel vinovat, cîci iată cum sînt lucrurile:

LEGĂTIMAN din fire a crezut că în calitatea sa de șef al mișcării legionare va putea fi "invitat" de HITLER, într-o vizită oficială la Berlin. În acest sens a sugerat amba-

sădătorului german de atunci (din București) ca HITLER, respectiv guvernul german să facă o invitație oficială lui H. SIMA, ca șef al mișcării legionare și vice-președinte al guvernului român. Cu scop eventuală vizită, H. SIMA ar fi "explicat" forurilor germane care era situația în România, adică gen. ANTONESCU n-ar fi fost decât o formulă tranzitorie și că mișcarea legionară singură ar fi fost forța reală a guvernului și statului legionar.-

Guvernul german a primit sugestia și a invitat, însă nu pe H. SIMA, ci în primul rând pe gen. ANTONESCU, care era șeful statului și numai în al doilea rând și pe H. SIMA.-

H. SIMA a refuzat însă să meargă "ca însoțitor" al gen. ANTONESCU ceea ce a fost o greșală și gafă de natură diplomatică. HITLER și guv. german au fost vizați. H. SIMA dovedea că e nu numai megaloman, ci și vanitos.-

De a urmat, se știe de toată lumea.-

Cu toate acestea unele cercuri germane - în speță S.D-ul (Serviciul de Siguranță) a înlesnit refugiu multor legionari în Germania. Era și firesc. Cu cât sînt mai mulți legionari în Germania și desigur în primul rând fruntașii legionari, cu atât este mai ușor guvernului german să "colaboreze" cu gen. ANTONESCU.-

În felul acesta am ajuns și obiect de șantaj în minile guv. german.- Obiect de șantaj împotriva lui ANTONESCU. Iar H. SIMA scria mereu alte memorii adresate guvernului german prin care căuta să recîștige bună-voința.-

A recîștiga bună-voința germană a fost preocuparea de prim ordin și permanentă a lui H. SIMA pînă la sfîrșitul războiului. Chiar "fuga" lui H. SIMA în Italia, în toamna anului 1942 n-avea alt scop decât "mobilizarea" italienilor, în aprilie lui H. SIMA și a organizației legionare, care nu pricea de la naștere decât mereu aceleași vagi promisiuni de reabilitare.-

Ozi, dacă H. SIMA ar fi reușit să obțină de la naștere un gest de atenție și recunoaștere, oricît de mic, ar fi rezolvat și a doua problemă, mereu mai acută, care de asemenea l-a preocupat tot timpul: și anume problema șefiei mișcării care i-a fost mereu mai mult pusă în discuție, ori contestată.-

Ruptura în sinul organizației își are origina în desacordul dintre H. SIMA pe de o parte și I. GARNEATA cu C. PAPANACE pe de altă parte. Aceștia făceau parte din "For" și i-au cerut lui H. SIMA ca toate problemele care priveau atât mișcarea în sine, cât și politica ei, respectiv relațiile ei cu lumea din afară să fie discutate în cadrul Forului înainte de a se întreprinde ceva. H. SIMA eschivându-se, aceștia s-au retras într-un fel de opoziție permanentă față de H. SIMA.-

Fuga lui H. SIMA în Italia a avut drept urmare internarea legionarilor în lagărul de concentrare de la Buchenwald și Dechen, iar I. GARNEATA și C. PAPANACE, cărora s-au alăturat merca și alți legionari s-au separat de H. SIMA. Această separație s-a adâncit mereu mai mult și s-a definitivat de prin anul 1954 când au constituit o a doua organizație legionară.-

H. SIMA a invocat mereu ambiția și velenitatea lui GARNEATA "montat din umbră" de PAPANACE pentru a ajunge șeful organizației legionare.-

Atât H. SIMA cât și confidenții lui, dețineau și infiorau pe "disidenți. Intrigile și clevetirile între legionari se țineau lanț și au creiat o atmosferă de suspiciune reciprocă, nemăpomenită. Aproape fiecare legionar era bănuțat a fi agent al disidenților lucrând "în secret" la subminarea poziției, respectiv a șefiei lui H. SIMA.-

H. SIMA la rindul său era convins că "unele cercuri germane în frunte cu RIBBENTROP și tot Ministerul de Externe german, care s-ar fi dovedit a fi fost ostil mișcării legionare", n-ar fi fost străine de producerea rupturii în sinul organizației.- Această convingere nu l-a părăsit decât după 23 August 1944, când neații întrebându-l dacă este dispus să formeze un guvern de exil, a acceptat fără rezerve și fără șovăire. Nu pentru că acel guvern ar fi putut schimba ceva din situația războiului, ci pentru că numai astfel se putea reabilita, atât față de neați cât mai ales față de organizație și față de țară. Putea să facă dovadă evidentă, atât legionarilor credincioși lui, cât mai ales disidenților că "șeful mișcării legionare" de drept și de fapt nu putea fi altul decât el. Cu această "dovadă" a costat viața multor legionari și nelegionari, care s-au alăturat numelui "guvern național" și

"armatei naționale" create atunci, nu l-a neliniștit prea mult pe H. SIMA, cum nu l-a neliniștit nici până atunci viața mult mai multor legionari căsuți în urma acțiunilor întreprinse de el, în țară.-

Deși nu credea deloc în vre-o schimbare în situația frontului și cu știt mai puțin în acțiunile "guvernului național" a acceptat ca în afară de "armata națională" mulți legionari să fie pregătiți și parașutați în țară, în spatele frontului, cu scopul de a întreprinde acțiuni de sabotaj și divertismente și a eliminat din organizație o serie de legionari cari au refuzat să se înroleze în "armata națională".-

Dovada cea mai evidentă în sprijinul afirmației de mai sus o oferă grija ce a avut-o ca din fondurile "guvernului" să facă o rezervă de bani atât de mărci germane cât și de valută "forte" (dolari) pe care-i procura, în mare secret, la bursa neagră, ca să nu ducă lipsă după ce se va fi terminat războiul și avea să intre din nou în clandestinitate.-

Acesta este H. SIMA ! Pe sine a știut întotdeauna să se pună bine la adăpost, dar nu și pe alții. Nici chiar și pe cei mai mulți dintre cei mai devotați "soldați" ai săi.-

Toate aceste lucruri le-am aflat cu totul incidental de la confrății de pribegie cari au fost și au rămas cu H. SIMA, ori cari l-au părăsit, încă din 1941, ori mai târziu. Cu H. SIMA în afară de o chemare de la Rostock la Berkenbrück ca să-mi ceară să-l sprijin pe H. PATRASCU în funcția ce-i fusese dată de șef al grupului de la Rostock (aceasta în primăvara anului 1942) și numirea mea de secretar la Ministerul Muncii și Refugiaților, din cadrul "guvernului național" în toamna anului 1944, n-am avut nici un fel de contact ori conversație cu H. SIMA iar cu confidenții săi ca: TR. BOROBARU ori M. DIMITRIU n-am avut nici un fel de relație, decât din 1949-1950 încosce.-

x

x x

În cursul anului 1945, am mai avut următoarele contacte cu H. SIMA:

a). La începutul anului, prin februarie când m-a trimis ca "șef", încă administrator al unui lagăr de refugiați care se formase în regiunea muntoasă a Austriei (în localitatea Alt-Ansee);

175
176

b). prin luna aprilie, cînd, împreună cu V. IASINSCHI mi-a dat "misiunea" de a-l scoate pe fiul lui V. IASINSCHI din zona frontului și a-l readuce, la adăpost, din nou sub aripa ocrotitoare a părinților săi; și

c). la sfîrșitul anului 1945, cînd H. SIMA m-a trimis "în misiune" la Viena să fiu "post înaintat spre țară" în vederea acțiunilor ce nu vor "întîrzi" să vină, deoarece - spunea el - un conflict armat între occidentali și sovietici este inevitabil și poate izbucni dintr-un moment în altul.-

Acesteor dispoziții le-am dat ascultare cu supunere de soldat disciplinat cîci aflasem și învățasem la Rostock că lui H. SIMA îi face plăcere să i se execute ordinele, fără go-văire, ori comentarii, ci într-o disciplină cu adevărat ostășea cî. Cu simpla deosebire că H. SIMA nu-și trata nici "soldații" și nici "ofițerii" cu eleganța cu care se poartă întotdeauna un comandant de oaste față de subalternii săi, ci cu totul abrupt și imperativ: "te duci, faci și raportezi".... Dar pe atunci nu aveam nici timp nici înclinații spre reflecții. Era și explicabil. Odată cu prăbușirea Germaniei și aliaților ei, se prăbușea și în conștiința mea o lume de iluzii și speranțe. Numai H. SIMA se mințea - probabil și pe sine - dar în orice caz ne mințea pe noi ceilalți, soldați credincioși atît ai lui cît mai ales ai unor credințe ori idealuri. Minciună sfruntată era afirmația că un conflict în sinul foștilor aliați ai războiului care deabia se sfîrșise, căci în timp ce unor imbecili ca mine distribuia "înalte misiuni" el însuși își punea anatomia la adăpost, fugind în Italia împreună cu BORGBARU, unde, cu note false, au stat într-un lagăr de refugiați pînă prin 1947 ori 1948, cînd au trecut în Franța, unde "viteazul" și "bравul" nostru comandant avea să producă mereu alte dovezi de caracter și onestitate sufletească.-

Din 1945, pînă în primăvara anului 1952, cînd H. SIMA a reapărut la Salzburg, din nou foarte mîndru și sigur de el (sigur și plin de el) - n-am mai avut nici un fel de contact cu H. SIMA.-

Cî a fost în Italia și apoi se stabilise la Paris am aflat ulterior, după cum tot ulterior am aflat că trimiterea mea la Viena a fost în bună parte determinată și de o intrigă a lui FIEBERIU și M. DIMITRIU, cărora - nu știu de ce - le stătea în ochi, prezența mea la Salzburg. Amintesc de asemenea nici incidente nu pentru a-mi apăra propriile greșeli, ci pen-

tru a scoate în evidență mereu alte "calități" ale lui H. SÎMA.

Afirmam mai sus că a fost și a rămas peste măsură de bătător. Aceasta îl face să fie foarte susceptibil intrigilor de tot felul și de toate gradele. - Această susceptibilitate este aproape nemărginită, căci își poate schimba opinia ori chiar convingerea că unul ori altul îi este prieten sincer ori nu, în timp foarte scurt, uneori la interval de numai câteva ore. -

Primește ușor intriga și o practică și mai ușor aproape fără să-și dea seama. Și acest lucru nu-l știu numai de la alții, ci l-am putut constata și personal, din nefericire mult mai târziu, după ce am intrat și personal în relații mai strânse de "colucrare" cu H. SÎMA din 1954 și până în 1956. -

Până la această perioadă mai am însă câteva "bravuri" și caracterizări de făcut. -

Când m-am despărțit de H. SÎMA la sfârșitul anului 1945 "cu misiunea" amintită mai sus, printre altele îmi spunea - cu adincă reculegere - că a rămas singurul om pe lume care să poarte mai departe "standardul revoluțiilor naționale", dar că are certitudinea că-l va purta cu "bărbăție" (sau așa ceva) până la victoria cea mai mare și definitivă... că nu noi ne vom democratiza ci dimpotrivă "marile democrații" (vizînd pe occidentali) vor adopta linia trasată de "guvernul național" care doar ce se prăbușise și anume aceea de a redeschide focul și lupta împotriva comunismului pe care îl infiera ca "internaționalist", "imperialist" și "steu". -

Oricît eram stunci de răvășit sufleteste, desamăgit și necunoscut, nu m-am putut sustrage unor reflexii momentane: omul acesta, ori e nebun, ori e ca de obicei (din fire) bombastic și abracadabrant. Asemenea declarații făcea H. SÎMA mereu, stit în scris, cit mai ales în vorbire, cînd putea să ia și o "poză" (o infățișare) corespunzătoare. -

În Italia, în afară de faptul că fuga lui și a lui BOROȘANU spre Franța a costat viața lui E. BULBUC, care i-a condus până la frontieră nu știu de vre-o bravură. Nici cum s-a întimplat împușcarea lui BULBUC pe frontieră nu știu cum s-a petrecut și nici n-am putut afla. -

În schimb în Franța avea să-și dovedească "nesătîrplăritul creației" (expresia lui, de care făcea deseori caz) nu numai pe plan spiritual (vizînd scrierile, discursurile și con-

cepția lui despre lume și viață), ei și planul fiziologic - ori biologic al nostru, al muritorilor de rând, aducând în viață un copil, folosindu-se de soția legionarului și "camaradului său de luptă, credințe și aspirații" ANDREI COSTIN, care-i asigura-se mai mult timp găzduire.-

Cu era prolific și cu timpul nu numai cu cuvântul ori condeiul nu era prea grav, dar grav a fost faptul că H. SIMA a crescut și a încercat să nege și să mistifice o slăbiciune omenească dată în vileag. Atât faptul în sine, cât și încercarea aceasta de a fugi de orice răspundere a produs reacțiuni profunde și în unele cazuri chiar violențe în rândurile tuturor legionarilor de toate categoriile și din toate taberele. Pentru cei mai mulți din devotații lui, se prăbușea un idol "Mitul H. SIMA" a dispărut. Totuși H. SIMA persistă în credința că soarele" său n-a apus încă.- Continuă, sau cel puțin continuă, - să clădească pe "mitul H. SIMA" încă și prin 1956, 1957.-

Dar pînă la cunoașterea aventurilor lui și de natură sensual-sentimentale aveau să se petreacă și alte lucruri mult mai grave. Mai grave, prin consecințele lor.-

H. SIMA ar fi sacrificat orice - sferă de viață micăriei - dacă s-ar fi declanșat din nou un război la care avea desigur intenția și hotărîrea de a participa - nu el, ci "disciplinaii săi legionari" ca să nu se mai ia în seamă povestea cu "copilul din flori", care știu că l-a neliniștit mai mult decît orice altă greșală de a lui. Dar această nelinișteo avea nu pentru că dispunea de vre-o sensibilitate sufletească, ci pentru că punea în discuție poziția lui de șef al unei organizații ce-și propusese virtutea ca fundament ideologic.-

De aceea, cred că a fost mai mult decît fericit, cînd M. DIMITRIU l-a informat că a făcut o nouă legătură cu serviciul de informații american în scopul recrutării și trimiterii în țară agenți și spioni cu obiective precise de spionaj, sabotaj și divertisment.-

În felul acesta, H. SIMA respare la Salzburg în primăvara anului 1952, să mai țină un discurs, să împartă grade și să ne amețească cu "marea perspectivă" a victoriei legionare.

În timpul acela se retipăreau cărțile și broșurile legionare și afirma - ca să-i dea o satisfacție lui BOROBANU, - că a fost o inițiativă vrednică de lăudat, ca și deschiderea oăminului pentru refugiați - de la Salzburg. A amintit și de oăminul de la Madrid, pe care tot legionarii îl conduc și în

plus deschiderea unui magazin de coloniale tot la Madrid.-

Afirma de asemenea că pentru căminul Moța-Marin se primeau mereu contribuții din toate părțile și spera că în curând să înceapă construirea lui. Că l-a chemat pe GHIGORE MANCIIESCU din Argentina și va redeschide "Institutul Român din Germania" care pînă la război funcționase la Berlin.-

Inafirmat, că peste tot legionarii sînt activi - ca locomotivele care trag după ele cîte un șir întreg de vagoane - și privesc cu încredere în viitor, iar eliberarea țării nu va întârzia să vină.-

Credeam într-adevăr că, ceva s-a schimbat în politica occidentalilor față de noi. Uitaseam că americanii îmi refuzaseră emigrarea în St. Unite, doar cu cîteva luni de zile mai înainte și nu știam încă că H. SIMA trăia tot în clandestinitate și circula cu mare grijă, să nu fie prins. Mai tîrziu, îmi explica el singur, ori BOROBAIU că pe de o parte "colaborarea" dintre mișcarea legionară și americani - respectiv "Comandamentul Special" de pe lângă NATO, - s-a făcut cu un Serviciu Secret, iar de altă parte H. SIMA nu voia să se oficializeze în nici o țară, să aibe de a face cu polițiile diferitelor țări, cu controlul străinilor și așa mai departe. În plus, vroia să-și păstreze cît mai bine "independența și libertatea de acțiune".-

În felul acesta, legionarii lui CODREANU care știau că nu sînt de vînzare, au ajuns să fie vînduți de H. SIMA unor servicii de spionaj ale unor țări cu regimuri politice pe care le-am combătut și continuam să le combatem.-

Intr-adevăr, H. SIMA, pe de o parte "colabora" cu serviciile secrete ale puterilor occidentale, iar de altă parte combattea regimurile politice ale acestor țări de care depindeau în total serviciile lor secrete.-

Exact în acel timp a scris și publicat o broșură intitulată "Mișcarea legionară și democrația". Ori, prin forța lucrurilor, se putea întreba oricine, ce bază putem pune occidentalii democrați pe colaborarea cu legionarii antidemocrați.- Reiese deci cu evidență că nici H. SIMA nu punea bază pe acea "colaborare" decît în măsura în care această colaborare i-a furnizat ceva fonduri; îl scotea din anonimat și mai ales ar fi putut grăbi declanșarea unui război, singura cale de a ajunge din nou în țară și desigur din nou la putere..... Că prin această acțiune mai cădeau cîtevazeci ori sute de legio-

nari din străinătate, ori din țară, ce importanță avea?

Dar războiul întârzia mereu să vină. Si n-a venit nici după încetarea ostilităților în Coreea; nici după moartea lui SPALIN; și nici măcar după ce H. SIMA a mai scris (în limba engleză) broșura "Război ori capitulare", broșură pe care a trimis-o tuturor forurilor politice din occident și mai ales în Statele Unite.-

Dar nu numai că războiul întârzia să vină, ci mereu alte necasuri aveau să se abată asupra capului și "vizionaru-lui" H. SIMA.-

Magazinul de la Madrid se afla în pragul falimentului la numai un an de la deschidere;

Contribuțiile pentru căminul Moța - Marin erau din ce în ce mai rari și mai mici;

- Cu Institutul Român - cu sediul în München, a cheltuit doar foarte mulți bani fără să producă nimic. Nimeni nu știa de ce s-a redeschis acel Institut și nimeni nu încera nimic. Colectiona mereu siare, cărți și reviste iar neații nu se grăbeau deloc să-l ajute cu vre-o subvenție;

- Legionarii parașutați în țară în scop de spionaj au fost prinși, judecați și condamnați la moarte la scurt timp după parașutare;

- Si peste orice așteptări - cel puțin pentru H. SIMA, legionarii din Argentina aflând de povestea cu copilul din flori dau în vileag idila, în urma căruia fapt V. IASINSCHI scrie și publică o scrisoare de despărțire de H. SIMA. Lui V. IASINSCHI i-au urmat apoi majoritatea legionarilor, încît, la un moment dat, - după cum îmi povestea GOLEA TR. - credea că n-a mai rămas decât cu BOROBARU.-

Cînd l-am văzut, în acel timp la München, era de nerecunoscut.-

Probabil că avusese mai multe nopți de insomnie. Marele H. SIMA se făcuse mic de tot. Peste măsură de abătut. Nu știa și nici eu nu știam că V. IASINSCHI expediasse în copie scrisoarea de despărțire ce-i fusese adresată și altor fruntași legionari, respectiv șefilor de garnizoane legionare, de atunci și i-am cerut să facă orice să împiedice retragerea lui IASINSCHI.-

Mi-a cerut atunci să plec cît mai repede la Madrid și să fac ca acest oficiu, asigurîndu-mă că va veni și el îndată ce va putea să se deplaseze (nu avea pașaport), ca împreună cu

IASINSCHI să împiedice descompunerea organizației legionare. Era însă prea târziu. IASINSCHI se despărțise definitiv și odată cu el s-au despărțit și majoritatea legionarilor, chiar a șefilor de garnizoane care formau până atunci osatura organizației "sistem H. SIMA".-

În decurs de 2-3 luni s-au mai liniștit însă spiritele și H. SIMA constatând că i-au mai rămas "credincioși" vre-o câtevazeci de legionari printre care și VIRGIL VEIESCU și M. DIMITRIU, (ascetii) a mai prins curaj. Ba ceva mai mult nu știu prin ce miracol deținea știrea că dr. C. DRAGAN din Italia s-ar fi oferit să finanțeze editarea și publicarea unei reviste în limba engleză, ca tribună a țărilor "ocupate" de Soviete.

Din conversația care a mai avut-o cu V. IASINSCHI, atunci (în ianuarie 1954) am înțeles că V. IASINSCHI era de mai mulți ani în controversă cu H. SIMA; că ceruse în repetate rânduri participare la conducere și-i fusese refuzată, ori colicită și o serie de alte probleme mai mixunte de care nu-mi mai amintesc. Mi-am amintit însă că H. SIMA îmi ceruse în toamna anului 1952, când am fost prima dată la Madrid, să nu-l prea "deranjez" cu vizitele, pe V. IASINSCHI, fără să-mi spună de ce. Se tenea că voi afla de la IASINSCHI lucruri pe care mi oricine trebuie să le știe.-

Am înțeles de asemenea de ce tot pe acel timp creiase în secret - "Colegiul Comandanților" ca organ de sprijinire al Șefului Mișcării. Știa că mai curând, ori mai târziu, povestea cu copilul s-ar fi aflat și atunci acest colegiu ad-hoc trebuia să-i servească în ajutor, să-l apere împotriva celor ce urmăreau zdrobirea poziției lui, ca șef, ori poate chiar înălțurarea de la șefie.-

În orice caz, pentru prima dată, de când l-am cunoscut pe H. SIMA (în ianuarie 1939) și până atunci, (în ianuarie 1954), am avut posibilitatea să stau mai pe îndelețe de vorbă cu H. SIMA. Mi-a vorbit atunci, ce într-un fel de mărturisire despre lupta și greutățile pe care le-a avut mereu, din 1938 încocoace și mai ales din 1941-1942 încocoace, din Germania; că nu se cramponează (încăpăținează) să fie el șeful mișcării, dar este convins că nimeni altul n-ar putea servi mai bine mișcarea și țara decât el; că dacă ar fi trăit VASILE CRISTESCU pe el l-ar fi susținut ca șef al mișcării; că ILEE GAMBATA nu-i decât paravanul velleităților lui PAPANAGE; că înafară era de mai mult timp informat că V. IASINSCHI a urmărit șefia încercând

să-l gatajese cu acel "moment de alăbicioane" pe care l-a avut și el odată în viață.-

Că el a mai salvat odată mișcarea de la dispariție și este nu numai convins ci și foarte hotărât să-i asigure continuitatea și victoria, smintindu-se că în cecece îl privește oricând va vrea și va socoti oportun se va putea duce în țară să-și facă datoria, pe când nici unul dintre ceilalți pretendenți la șefie nu este în stare s-o facă.-

Până și P. ȘERICARU i-ar fi spus că oricine altul poate să tot pretindă șefia, dar nimeni nu are stăruială lui H. SIMĂ ; numele lui .....faima lui.....-

I-am spus și eu atunci o serie de invinuiri ce i le adusesem în primul rând legionarii cari i-au fost un timp - mai scurt ori mai lung - nu numai soldați disciplinați ci și consilieri ori colaboratori la conducere ca preotul BOILDRANU, ori ing. VRIESCU, care revenise între timp asupra hotărârii avute inițial de a-l părăsi.-

Îmi smintesc că scuzele grave ce i se aduc mereu de a se fi făcut vinovat de asasinarea precipitată a lui C. CODREANU, că în timp ce C. CODREANU ordonase liniște și așteptare, el, H. SIMĂ a instigat și condus o serie de stăpâne și turburări în țară.-

Mi-a răspuns că pe atunci nu era el șef ci conducerea o avea un comandament și el n-ar fi făcut decât ce se hotărâ în Comandament; că nu tot cecece s-a întâmplat a fost inițiat ori condus, de el și că trebuia să se împiedice - pe orice cale - plecarea regelui din țară - în vizită - prin Franța, Anglia și chiar Germania. (Era de la sine înțeles că regele demant n-a făcut acele vizite decât pentru a nu fi făcut vinovat de crimele săvârșite prin intermediul lui A. CALINESCU, șeful guvernului său).-

- I-am spus de asemenea că mulți legionari îl conștientă că nu are o linie dreaptă, ci merge pe un drum în zig-zag, că nu e consecvent.-

Mi-a răspuns că numai boala e consecvent. Am amintit! Mi întrebam atunci - în mine-mi unde rămâne omul cu caracter? de ce se mai face educația virtuților și idealurilor de tot felul? Încercăm să nu erăm decât niște ipocriți, că una predicăm și alta făcăm.... Dar n-am oprit să mai reflectez, observând că se cam agita și l-am întrebat în cele din urmă:

Dece nu face o diviziune a muncii și prin aceasta și a răspunderilor în conducere? Dece să-și încarce sarcina conducerii? să facă nu numai operă de conducere propriu zisă ci și administrație și justiție; negoț ori diplomație? I-am amintit de câte ori a trebuit s-o facă pe judecătorul în aplanarea diverselor conflicte între legionari, când foarte simplu era să fi avut un consiliu de disciplină, care să rezolve asemenea probleme. I-am amintit de asemenea de grădările făcute și de câteva eliminări care au provocat multe nemulțumiri printre legionari și care nemulțumiri, toate se spărgeau în capul șefului, care le-a provocat.-

Mi-a răspuns atunci că din cauza lui V. IASINSCHI, care ar fi strâns în jurul său pe toți nemulțumiții n-a trecut la organizarea propriuzisă a legionarilor. Dar că de acum după ce a plecat și ultimul pretendent la șefie se simte înafirșit liber și degajat ca scăpat de o povară ce o avea mereu în spate și va trece fără întârziere la reorganizarea mișcării, cerându-mi să le comunic legionarilor din Franța, Germania și Austria cu prilejul întoarcerii mele la Salzburg că va reveni cât va putea mai repede în Germania (la München) și împreună vom lucra la acea reorganizare. Ba ceva mai mult, mi-a cerut ca împreună cu VELESCU, MANOIIESCU și ceilalți legionari din München să ținem ședințe de lucru în acest sens și să-i facem propunerile....

I-am crezut și m-am întors cu această ședință la Salzburg.-

H. SIMA n-a întârziat, într-adevăr să revină la München și în primăvara aceluia an 1954 s-a trecut atât la reorganizarea legionarilor cât și la pregătirea comitetului de redacție al revistei engleze finanțată de d-ral K. DRAGAN.

Printr-o serie de circulări a numit șefi noi de garnizoane legionare; a creat un serviciu de secretariat, cerându-mi să conduc eu acel serviciu; - o comisie de presă și propagandă (cu V. VELESCU); o altă comisie de politici externe (cu GR. MANOIIESCU); plus o comisie de pregătire și redactare a unui proiect de statut al mișcării legionare.-

Înafirșit, cei câțiva legionari cari mai rămăseseră la München și Salzburg ne bucuram că se face ceva, cum se bucură orice ministru când mai găsește câte ceva din bunurile avute, în cunșta casei care i-a ars.-

În felul acesta s-a ajuns ca München să devină un fel de sediu central al organizației sinistre, iar subsemnatul colaborator direct și oficial la conducerea organizației sinistre.-

Odată cu revista engleză "East European Tribune", se redactau și două ziare legionare "Vestitorii" și "Exilul Românesc", pentru tipărirea cărora s-a cumpărat o mașină planșă și litera necesară, instalând astfel o mică tipografie proprie în Dechauer str 119 din München.-

"Principalul Șefului" fusese salvat, aveam deci mai departe un șef - cam ciufulit, după atâtea neazuri, - dar îl aveam și nu mai lipsea decât să începă și războiul ca treburile să fi mers aproape perfect.-

Dar cine poate opri lumea în loc? Cine poate spune de ce se turbură și involbură mereu spele când pot fi și liniștite?

- În numai un an după colaborare, dr. C. DRAGAN rupe relațiile cu legionarii și scoate revista engleză amintită mai departe, fără participare românească. V. MAILAT care fusese numit administrator al revistei, nu plătea "la timp" onorariul ziaristului ungar care traducea în l. engleză articolele ce le dădeam spre publicare;...

- Gr. MANOIILESCU după ce s-a convins și singur de falimentul total cu "Institutul Român" și în urma unor incidente cu MAILAT și BOROBANU, s-a supărat și a plecat;...

- În organizație apăreau mereu mai dese conflicte între legionarii mai mult pentru a crea pretexte de retragere decât în urma vre-unor cauze serioase... Era și firesc. În organizație nu mai rămăseseră decât elemente răslețe, fără coeziune, fără convingeri, fără elan.... Chiar și cei care au avut vreo odată o convingere, aceasta le-a fost fundamental struncită.

- H. DIMIPIU și Co. nu mai aveau nici pe cine recrute și nici pentru cine să mai recruteze agenți și spioni lipsind pe "Șef" și organizația lui de fonduri;.....

- H. SIMA știna și tergivera mereu sub alte pretexte redactarea definitivă a Statutului care să fi schițat măcar în liniiile ei mari o organizație;.....

- Îar războiul, această speranță neștruncită a lui H. SIMA, întirsis mereu să vină cu toate eforturile stăt ale lui oit și ale lui VELESCU, în viu grai și mai ales în scris - de a-l duce la îndeplinire și ineluctabil;.....

- Însfârșit tot H. SIMA nu găia în urma cărui fapt, ori inspirații, cu total surprinzător disolvă organizația de

184
~~185~~

abia încropită, printr-o circulară trimisă direct, tuturor șefilor de garnizoane legionare de atunci. Tin minte că era la începutul lunii iunie 1956... Când le-am citit-o lui VEISCU; M. DIMITRIU; BOROBAU; GOIEA și nu mai știa cine era atunci prezent la tipografia din München (evident după ce i-am invitat să ia loc, ca să nu-i surprindă cumva vre-o excepție stând în picioare), toți au fost mai mult decât surprinși de-a dreptul consternați și stupefiați. Iar, în ceea ce mă privea, deabia atunci m-am convins că HORIA SIMA a fost și a rămas necinstit sufletește chiar cu cei mai apropiați colaboratori ai săi, nu numai în problemele mari care implică și răspunderi mari, ci și în problemele mărunte;

- cum li se spon - de bucurie.-

Ori dacă un șef nu-i sincer, nu-i deschis, loial și cavalier nici măcar cu "soldații" ori "ofițerii" săi cei mai apropiați, poate fi orice altceva, dar șef, în nici un caz. Nici șef de organizație și cu atât mai puțin conducător de țară.-

Cei din München mi-au cerut atunci să merg neapărat la Madrid să-l determin pe H. SIMA să revină asupra dizolvării și pentru că eu am refuzat a plecat M. DIMITRIU și mai apoi și BOROBAU cu GOIEA.- Dar fără rezultat. În felul acesta s-a terminat după aproximativ doi ani (1954-1956) o experiență de organizare și colaborare oficială cu H. SIMA și fracțiunea lui legionară.-

Prin GOIEA am aflat apoi că H. SIMA dăduse asigurări că va reveni la München pentru redactarea definitivă a Statutului cu care ocazie m-am revăzut pentru ultima dată cu H. SIMA (prin noiembrie 1956), am luat parte la dezbaterile care au avut loc în vederea redactării definitive a Statutului amintit și m-am reîntors de astă dată la Viena, unde mă stabilisem din august anul acela - 1956.-

Rețin faptul că și atunci H. SIMA se făcea că nu înțelege de ce era necesară și utilă o compartimentare a puterii. Întreba într-una: "cum și de ce să împart puterea cu alții?"

VEISCU se enervase la un moment dat și vroia să plece dar M. DIMITRIU, mai conciliant l-a reținut până la sfârșitul discuțiilor care au dat naștere aceluși Statut.-

În seara din urmă, H. SIMA după cum singur relatează în cuvântul introductiv de prezentare a Statutului, după ce a făcut unele "corecturi" de temeni l-a redactat definitiv și

135
~~130~~

l-a trimis (prin poştă) celor cari au lucrat la redactarea lui, specificând: "pentru uzul şi în păstrarea strictă a celor interesaţi în problematica lui până la întoarcerea în ţară, când după o confruntare şi consultare şi a legionarilor din ţară, să poată fi pus în aplicare".... Apă de ploaie! Se temea ca nu cumva să i se ceară punerea lui în aplicare şi în străinătate şi astfel să se ajungă la vre-o ştirbire a puterii lui de gaf (pe viaţă) pe care a voit-o în totdeauna; una, singura, cât mai mare (infinită) şi inalienabilă.-

După doi ani şi ceva de frământări şi speranţe; sbucium şi jertfă continuă de timp şi energie, am ajuns din nou la situaţia de la care plecasem. (Incă o dovadă că pământul e rotund).-

H. SIMA a rămas mai departe cu BORCEBARU care rămăsese mai departe chiar şi după autodizolvarea din iunie acel an, 1956, cu "misiunea pe lângă serviciul de spionaj englez şi alţii ca DIMITRIU, MUSETESCU ori M. BARBUDESCU, care erau obişnuiţi să "conlucreze" cu H. SIMA şi în calitate oficioasă, nu numai cu pecetea oficializării.-

În ocazie să privea n-am deprins acest obicei, n-am fost niciodată confidentul (mai mult sau mai puţin vizibil) al nimănui şi n-am vrut să fiu nici atunci.-

Eu terminas atunci o experienţă, nu numai cu un om chiar "mădrităven" şi "predestinat" ca H. SIMA, - ci cu un întreg sistem, cu o întreagă problematică ideologică - de iluzii şi aspiraţii, - de credinţe şi speranţe .... Când am intrat eu în mişcarea legionară deabia împlinisem 19 ani în 1932 şi am tot întins, sbătut şi sacrificat până în 1956 - aproape 24 de ani, absolut fără nici un rezultat pozitiv, nici pentru organizaţie, nici pentru ţară, ori poporul din mijlocul căruia mă ridicasem ca să-i servesc.-

Şi se mai întâmplase ceva:

În toamna aceluiaş an, 1956, stit Marea Britanie cît şi "La grande Nation" am fost nevoite să-şi oprească - fără întârziere - ostilităţile declanşate în Egipt pe tema Suezului, renunţînd şi la prestigiu şi la despăgubiri şi la tot, pentrucă altcineva "un titan, ori mai mulţi" şi-au făcut susite protestele.-

186

~~187~~

- 25 -

Ori, dacă două mari imperii refuză și ocolesc lupta cu titanii n-au vrut să fie chiar abăt de nebun să cred că o putea face H. SIMA și ai săi chiar de i s-ar fi pus la dispoziție toate forțele și toate fondurile tuturor imperiilor din lume.-

Ini recunoștem și cu prilejul altei declarații toate faptele și preocupările și o fac și acum cu toată sinceritatea: din punct de vedere politic sînt un caz terminat și din punct de vedere ideologic sînt un caz infrînt.-

Această declarație o susțin și o semnez.-

ss. Puiu Traian

14/3 ex.